

Ing.Vaško, politický vězeň v předevečer listopadové "revoluce". Po nekonečných zákazech vycestování konečně ve svobodné zemi. V odpovědích na žádosti se režim obával, že prý to není v zájmu naší

republiky. Na terase pěkné vyhlíkové restaurace nad údolím Rýna v sobotu dne 22.7.1989. Pro nás nepřístupné ceny se oběd nekonal sčeluje Ing.Vaško. V tom se situace nezměnila.

VH.

Politických vězňů zemřelých ve vazbě./Dosud nepublikováno/

- B u k á č e k Stanislav, nar.16.3.1884, §128,516 tr.z., zemřel na tvrdnutí jater 14.1.1951, nem.Brno.
 D u c h á č Bedřich, nar.13.6.1897, vyzvědačství, zemřel na rakovinu průdušek 4.6.1955 v nemocnici Brno.
 F i e g e r Karel, nar.13.2.1895, velezrada, zemřel na rakovinu plic 2.6.1954 v nemocnici Brno.
 F i a l a Jaroslav, nar.28.3.1903, vyzvědačství, zemřel na rakovinu plic 4.12.1956 v nemocnici Brno.
 F i s c h e r Adolf, nar.13.7.1891, velezrada, zemřel na vmetek do plic 8.9.1954 v nemocnici Brno.
 G e r á t Ondřej, nar.22.12.1891, velezrada, zemřel na cukrovku 5.7.1954 v nemocnici Brno.
 J a k u b k o František; nar.30.3.1917, velezrada, zemřel při operaci plic 14.12.1955 v nemocnici Brno

Pokračování

U v n i t ř č í s l a :

- 1.Federální ministerstvo spojů odpovídá na stížnost o ztrátě poštovních zásilek ze dnů 5.5.1985 a 27.5.1985
- 2.Ota U l ě: O trvanlivosti pravdy a přesvědčení."NP"
- 3.K odhalení památníku obětem popraveným v Jihlavě v letech 1950-1952 - J i h l a v s k é m e m e n t o .
- 4.Vladimír Hajný: Stížnost na nedoručenou doručenkou.

Předpokl.cena! 2,- Kč MIČ 47263 Náklad: 50 výtisků

v y c h á z e l o 1 9 7 3 - 1 9 7 5

o b n o v e n o 1 9 8 7 r o č n í k 13 č 1

Vydává: Vladimír Hajný Red. Marta Zemanová
 ČSA 34, 787 01 Šumperk rada!+Julius A.Varga

Myšlenky K 231 platí i dnes

Příloha k dopisu, který nám poslal bratr Zdeněk Albert, je "Rezoluce K 231" z eschůze, konané 27. dubna 1968 ve Všechně. Vzhledem k tomu, že některé myšlenky v této "Rezoluci" jsou aktuální i v naší době, jistě nebude vadit, když se s nimi seznámíme:

1. Procesy byla vyplněna celá léta a byly o nich napsány dlouhé knihy. Mnohaletá psychóza zdeformovala páteř lidí. Z naší vlasti se ještě nevystěhoval strach. Proto musí vyjít na povrch mnoho pravdy, aby se to už nikdy nemohlo opakovat. Mezi ledovci se těžko hledá nová cesta.

2. Pravda má jednu zvláštnost. Prospívá i těm, kteří se jí nejvíce brání.

3. Většina platu politických vězňů propadala ve prospěch státu. Rehabilitace neznamená dávat, ale vracet. Vykoná-li rehabilitaci čestný úřad, neponechá si, co není jeho. My mluvíme o rehabilitaci cti: člověka, soudu, politické moci.

"Zpravodaj KPV" č. 8/94

4. Porušení práva na lidskost kdekoliv na světě nemůže být amnestováno mocí, která je porušila. Uznali bychom Němcům, kdyby si amnestovali sadistickou minulost?

5. Tvrdé lidi a tvrdou linii musí nahradit moudří lidé a moudré linie. Národní svoboda a hospodářská prosperita je součet čtrnácti milionů hlav v tomto státě. Ne součet rukou! Jsme proti mlze referátů, stručnost je znakem talentu.

6. Vraťme českému jazyku srozumitelnost, vložte svrchnost a státnímu znaku historickou cenu! Vraťme pomníkům, sochám, pamětním deskám, k řízům a znamením našich předků úctu a pietní místa. Lidem vraťme lásku k bývalým územním a okresním celkům.

Domníváme se, že přátelství v srdci je víc než vlajka ve větru. Přijdou-li hosté, postavíme i slavobrány.

Domníváme se, že historický státní znak lze buď zachovat nebo zrušit. Nelze jej předělat.

Domníváme se, že sochy, pomníky, obrazy, kříže, hvězdy jsou rodokmenem našim, našich otců, dědů, pradědů a tak dále. Nechtěli bychom vlastní vinou připravit našim potomkům v kolébce kultury žízeň Ameriky.

Šumperku, dne 25.11.1984

7. Je nedůstojné žádat po své vládě svobodu slova, tisku, vyznání, shromažďování a hodnot podobných. Je nedůstojné to žádat právě dnes, neboť to byly požadavky těsně pofeudální. Dnes s tímto požadavkem zápolí jen země ve vývinu nebo země v rozkladu.

Podepsali ve Vsetíně 27. dubna 1968 František Šimiček, tajemník organizace a Karel Vysloužil, předseda K 231.

P o š t a 09 Praha
Hlavní nádraží - Wilsonovo
110 09 P r a h a

Věc: Nedoručená doručenka.

Vážení,

Dne 24.10.1984 jsem odeslal z Vaší pošty doručenku pod podacím číslem 5160 v ceně 7,- Kčs na adresu Knihovna Velvyslanectví Spojených států, Tržiště č. 15, 125 48 Praha 1 - Malá strana. Jelikož jsem však ani po měsíci neobdržel její vrácení, domnívám se, že je již dost dlouhá doba na to, abych podal tuto stížnost. Formu doručenky jsem volil z toho důvodu, že několik předcházejících doporučených dopisů mi nebylo rovněž doručeno na uvedenou adresu, odeslané ovšem z jiné pošty.

Prosil bych proto o přešetření uvedené skutečnosti se žádostí o informaci, zaslano v této věci na mou níže uvedenou adresu. Na závěr mi dovoluete uvést fragment básně Roeberta B u r n s e /1759 - 1796/ s názvem

P o l n í m y š c e
když jsem jí v listopadu roku 1785
vyoral i s doupětem

Než lístky do kupy jsi dala,
chuděro, co se-s nahryzala!
Teď vyhoštěna, myško malá,
jsi bez doupěte,
kde vichřice bys přečkávala
v mrazivém světě!

A přece šťastnější jsi mne!
Trápí tě jen zlo přítomné,
však když můj zrak zpět pohlédne,
minulost drásá!
A v budoucnosti tušené
nekyne spása!

Vladimír H a j n ý
Čs. armády č. 34
787 01 Š u m p e r k

"Zpravodaj KPV" č. 8/94

Nakonec se všichni účastníci společně vyfotografovali na prostranství před restaurací a s plánem opět se sekat na jaře příštího roku se rozšli do svých domovů. Ivan Čáčko
Kdo z vás máte možnost pomoci opatřit byt pro mladého člena KPV s manželkou (i s domovníckými povinnostmi), napište na adresu Jiri Masáček, Lyskova 1591, Praha 5 - Stodůlky.
Auto-moto burza na "Reichnietce" v Praze 4 (i pořídíte pro domácnost a na chatu), nabízí pro členy KPV vstup volný.

Nadli se staří přátelé z let 1948 - 1955, kteří spolu sdíleli svůj osud na celých a koncentračních táborech po celé republice. V polovině setkání se všichni vzájemně představili a pokračovali ve vyprávění příjemných i nepříjemných vzpomínek. Po obědě vzájemná debata pokračovala. Nechyběl ani "orchestr" - bubínk a kytara - který náladu ještě více zpříjemňoval.

Setkání mladistvých politických vězňů
V sobotu 15. října 1984 se v Pardubicích v sále restaurace "Polabí" konalo setkání bývalých mladistvých politických vězňů Československa. Setkání se zúčastnilo 66 členů - 20 bývalých vězňů a 46 vězňů. Toto setkání proběhlo ve velmi srdečném a přátelském ovzduší, které může nastat pouze při takovýchto příležitostech.

Návštěva u ministra školství.

24. listopadu navštívila naše delegace ministra školství Ivana Přílipa, aby mu přednesla námítky našich členů k výuce v předškolním duchu. Žádali jsme ho o vypracování nového školského zákona a učebních osnov, v nichž by byla náde vši pochýbnost zakotvena zásada pravdivě seznamovat žáky s dobou komunistického panství. Týká se to hlavně základních škol, kdy je dítě velmi vnímavé, kdy mravní základ získané v škole určuje chování, názory a postoje v jeho budoucím životě. Část dosavadního učitelského sboru je ještě duchem v komunistickém období a nedovede opustit stereotyp výuky, který kdysi dávno předepisovaly totalitní osnovy. Pro takové učitele, kteří samu nechtějí nebo nemohou pochopit lízovou záležitost minulého režimu, je nutno vydat nové a přesné učební osnovy a normy, jimiž by se museli řídit.

V přátelském rozhovoru, který pak následoval, vyslovil pan ministr stejný názor a ujistil nás, že nové učební osnovy se pečlivě připravují a jsou v nich zakotveny všechny zásady, o nichž jsme hovořili. I v jiných školách než v základních se projevují nedostatky, hlavně v kvalitě učitelů. Učitelé povolání není nijak atraktivní a řada učitelů řídnu. Týká se to hlavně škol středních odborných a vysokých, jejichž kvalita i odborné fundování učitelé odchází do výroby, obchodu nebo bankovníctví, kde mají podstatně vyšší příjem. Ve školách pak zůstávají ti méně kvalifikovaní a bohužel i s politicky zaostalým názorem. Ti byli totiž z bolševika naverbováni do škol jako záruka kádrové neposkvrněnosti a nyní by se již nikde jinde než na škole neuzavřeli.

Pana ministra jsme ujistili, že jsme si nepřáli stěžovat a nařikat, spíše mu nabídnout pomoc a spolupráci. Vyprávěli jsme několik možností - kterou z nich pan ministr po poradě se svými spolupracovníky přijme, nám v dohledné době sdělí.

Naše první návštěva u ministra školství, i když byla spíše seznamovací, přinesla kromě potvrzení našich shodných názorů i konkrétní výsledky a dohodu o další spolupráci.

Miloslav Štábl

FEDERÁLNÍ MINISTERSTVO SPOJŮ

Maliř Zdeněk Dvořáček

Olšanská č. 5

125 02 PRAHA 3 — ŽIŽKOV

7. listopadu 1994 se konala ve foyer Divadla bratří Mrštíků v Brně vernisáž výstavy obrazů maliře Zdeňka Dvořáčka. Početná obec jeho přátel a příznivců se sešla nejen proto, aby se potěšila pohledem na jeho obrazy, aby vzdala hold jeho umění, ale také proto, aby vzdala čest památce svého kamaráda a spoluvězně. Zdeněk Dvořáček, rodák ze Šlapanic u Brna, zemřel v lednu 1989 - tedy nedlouho před opětným svobodným vydechutím národa - na zákeřnou chorobu, která nepochybně vzala svůj původ v temném, nevládném, vlhkém podzemí jáchymovských dolů, kde Zdeněk strávil několik let svého života.

Koncentrační tábory Mariánská a Rovnost - to byla ona místa, která na jedné straně můžeme nazvat tragickými zastaveními na jeho pouti životem, na druhé straně ale zároveň místy vnitřního zranění. Neboť skutečnost, denně tu prožívaná, nemohla nemít vliv na jeho umělecký vývoj. A zároveň to byla místa, kde se navazovala nesmírně cenná lidská pouta - kamarádství na celý život, jehož základem i náplní byla velkorysá obětavost a nezištnost.

Kruté životní podmínky a mezní situace života působí na člověka obvykle jen dvojitým způsobem: buď ho lámou nebo ho zocelují. Zdeňka lidsky zocelily a umělecky obohatily. Neboť jeho dílo mluví jasnou řečí. Pan Ludvík Kundera, který zhodnotil Zdeňka Dvořáčka odborně jako umělce, mluvil o barvách naděje, o hře barev, o světlých barvách na jeho obrazech. Přes všechno neradostné prožívání je to tedy důkazem, že jeho duch se nenechal zatlačit do temné polohy a uchoval si jasnou a silnou touhu po světle a tmu i radost. A zároveň se mu otevřel nový prostor pro vnímání bytí, vyjádřený abstrakcí jeho obrazů, o které pan Kundera říká, že to není vůbec geometrická abstrakce. Tento posun pohledu a vnímání věci, posun mimo čas a prostor pouhé hmotnosti je v jeho tvůrčí linii zcela zřetelný. Neboť geometrická abstrakce zůstává zajatcem hmotnosti.

Zdeněk byl nesmírně pilný maliř, malířství bylo přímo jeho životní vášní. I přes nepřiznivé existenční podmínky po návratu z vězení si uchoval svou vnitřní lidskou i uměleckou svobodu ducha, neboť věděl, že člověk nesmí podřizovat svého ducha světské moci, ale jediné vyšším zákonitým stvoření, které jsou mocnější než sebekrutější lidské zlo. věděl, že "nic platno člověku, být všelchny poklaty světa získal, však na duši škodu utrpěl".
Zdeněk Křivka

v odpovědi)
ZNACKA

St 123/85-K

VYRIZUJE / LINKA
Fuchsová

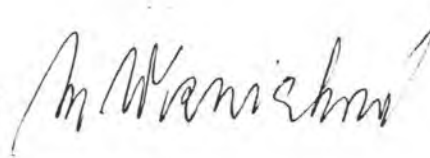
PRAHA
5.5.1985

Vladimír H a j n ý
Čs. armády 34
787 01 Š u m p e r k

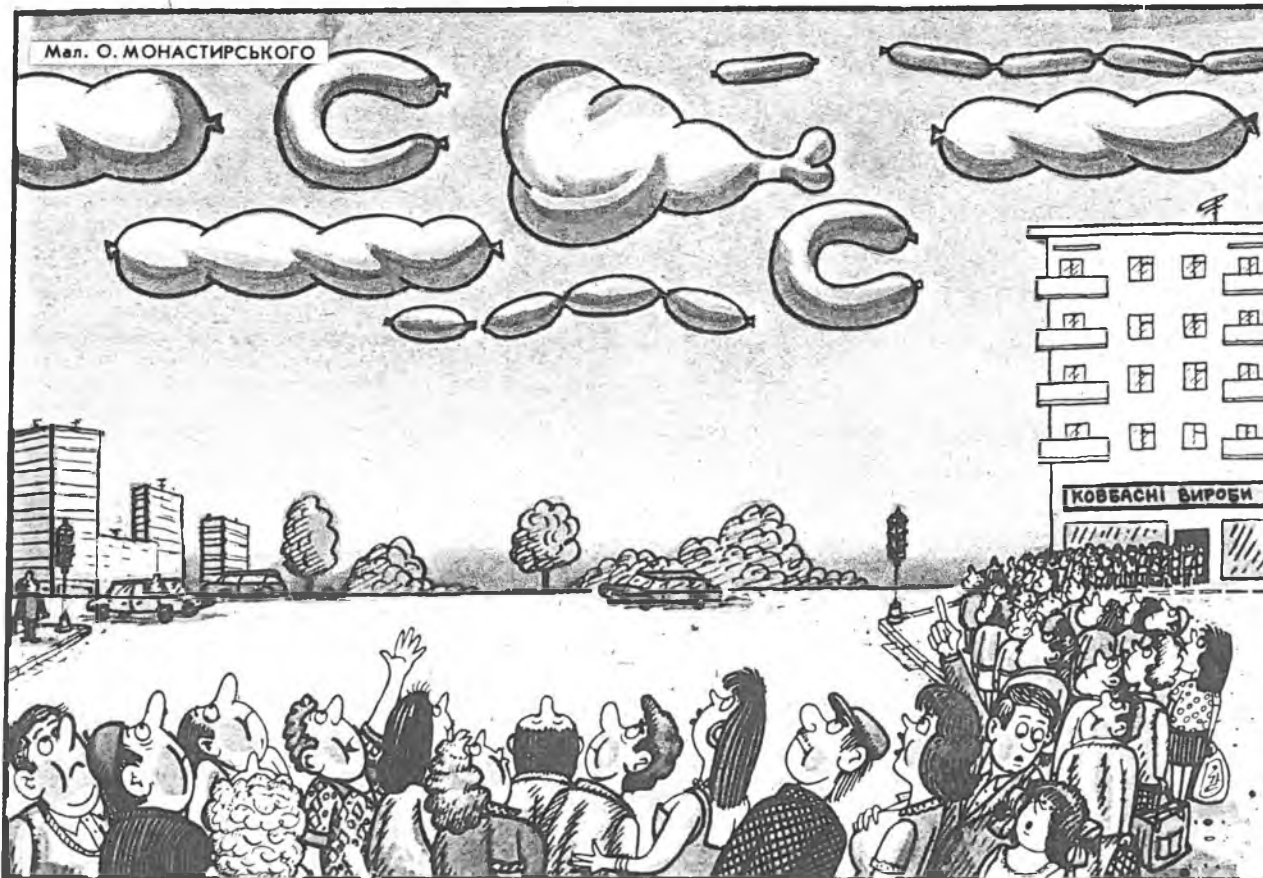
Potvrzujeme příjem Vaší stížnosti z 28. 4. 1985
na ztráty doporučených zásilek.

Sdělujeme Vám, že jsme Vaši stížnost postoupili
příslušnému odbornému útvaru, který Vám podá písemnou
zprávu v termínu stanoveném vl.vyhl.č. 150/58 ů.l.

Hlavní kontrolor FMS :

"Perec" č.12/1990

Ani po šesti letech se na Ukrajině nic nezměnilo. Ale není se co divit. Privatizace v plenkách. Exponenti KS Ukrajiny z doby totality vládnou demokratickou většinou v parlamentě. Zde platí více než kde jinde: Národ má takovou vládu jakou si zaslouží. V.Č.

FEDERÁLNÍ MINISTERSTVO SPOJŮ

Olišanská č. 5
125 02 PRAHA 3 — ŽIŽKOV

Na světě žije na 200 druhů dešťovek. Největší žijí v Austrálii, jsou dlouhé až 3,50 m. Maličké zase světélkují, jiné neméně droboučké vystřikují proti svým přirozeným nepřátelům štiplavou tekutinou do vzdálenosti až 35 cm. Na jednom hektaru zemědělské půdy - i u nás - žije průměrně 125 000 dešťovek, které za rok přetvoří zeminu v 25 tun humusu.

* * *

Soudruh

Vladimír H a j n ý

Čsl. armády č. 34

787 01 Šumperk

VÁS DOPIS ZNACKY / ZE DNE

(uveďte v odpovědi)
NAŠE ZNÁČKA

VYRIZUJE / LINKA

PRAHA

VE C

St 123/85-PN

Svoboda

27. 5. 1985

Ztráty poštovních zásilek

Vážený soudruhu,

základním úkolem resortu spojů je poskytování kvalitních služeb všem uživatelům pošty. Kritériem úspěšného plnění jsou i dosahované výsledky na úseku snižování ztrát poštovních zásilek. Konkrétně u doporučených zásilek se ztráty nyní pohybují od dvou do tří tisícín procenta z celkového podání. Ani s tímto výsledkem se nespokojujeme, a proto byla Vaše stížnost na opakované ztráty doporučených zásilek svěřena k prověření orgánu resortní specializované kontroly - inspekci bezpečnosti poštovního provozu. Pod přímým dohledem federálního ministerstva spojů bylo provedeno rozsáhlé a náročné šetření, a to i přesto, že se doporučené zásilky v průběhu poštovní přepravy nenevidují a tím je značně ztíženo lokální vymezení místa ztráty.

Bohužel musíme konstatovat, že ztráty Vámi podaných doporučených zásilek se zatím nepodařilo objasnit. Velice se Vám omlouváme za nepříjemnosti, které Vám v souvislosti s tím vznikly a ubezpečujeme Vás, že i nadále vedeme záležitost v evidenci.

K připomínce o nedodávání časopisu "Spektrum" poznamenáváme, že jej nerozšiřuje Poštovní novinová služba. V tomto případě jsme věc nemohli prošetřit, jelikož nemáme k dispozici základní údaje.

Ředitelka odboru pošty a PNS

ing. Eva Janigová v. r.

Za správnost: *mycwa!*
TELEGRAMY: POSTGEN PRAHA
TELEFON 714 1111

Jihlavské memento

Poslední výstřely střetu národů ve 2. světové válce doznely. Z fašistických koncentračních táborů se vracejí domů trosky těch, kteří přežili. V lágrech hnědé totality přetrpěli řadu let v přesvědčení, že jejich oběti nebudou marné, že budou k prospěchu těm myšlenkám, které byly nosným pilířem celého jejich dosavadního života: demokracie, humanity, tolerance a pro mnohé - nebylo jich málo - víra v Boha, svoboda vynášet jej, zděděné pravdy uvádět v život. V oněch až neskutečně těžkých letech, kdy prvotní snahou trýzněných, na pouhá čísla degradovaných davů druhu Homo sapiens, bylo tělesně přežít, byla řada těch, kteří dále rozvíjeli myšlenky, jež je za ostatní drát dostaly. Společně prožívaná mizérie pomohla dospět k závěru, že to bez těch diskutovaných hodnot v budoucnu nepůjde a povinností každého, který přežije, bude dát těmto ideálům sebe celého. Za tyto úvahy je možné dosadit konkrétní jména - jsou.

Pravda o jihlavském a babickém procesu se stane rehabilitací dobrého jména všech odsouzených a zároveň dobrého jména celého tohoto kraje. Patří ke kruté nespravedlnosti polistopadového vývoje, že z jeho obyvatel nebyla už dávno sňata pověst "teroristů a vraždu", kterou je zahmuli bolševici.

Oběti prvních rozsudků únorových pučistů vynesených pro výstrahu všem, kteří by je chtěli následovat, dávno kopalí uran v otrockých poměrech jáchymovských lágrů či drali peří v zatuchlých věznicích pochmurné pověsti. Odpor neslábl, přikročilo se tedy ke krutějším metodám. Výsledkem byly stovky vynesených rozsudků smrti a jedenáct z nich bylo vykonáno na dvoře jihlavské věznice. Odhodlání mnohých bránit ideály, které jim pomáhaly žít a přežít, však bylo nezměrné.

František Rod, stolař, narozený 15. 9. 1902. Orelský pracovník a přítel dětí, byl popraven na dvoře jihlavské věznice dne 17. 6. 1950.

V roce 1990 byl rehabilitován a vyměřen mu zbytkový trest ve výši pěti let žaláře.

Předáno tisku

Reakce na šíření nepravdivých zpráv

"Bývalí političtí vězňové se rozdělili na dva tábory"

Vážená redakce Českého deníku,

článek shora uvedeného titulu je naprosto zavádějící v tvrzení, že "Novou organizaci, Sdružení bývalých politických vězňů České republiky 1948-1989 (SBPV), založila v pražském letohrádku Belveder pražská pobočka Konfederace politických vězňů (KPV)".

František Tuček, úředník, krejčí, nar. 7. května 1916. Stal se obětí komunistické justice a třídní nenávisti. Zemřel rukou kata na dvoře jihlavské věznice dne 17. 6. 1950.

V roce 1990 byl rehabilitován a vyměřen mu zbytkový trest pěti let žaláře.

Karel Veselý, nar. 1. 1. 1917, brašnář, zemřel rukou kata na dvoře jihlavské věznice dne 17. 6. 1950.

V roce 1950 byl rehabilitován a vyměřen mu dočasný trest pěti let žaláře.

P. Václav Drbola, nar. 16. 10. 1912. Dne 5. července 1938 byl vysvěcen na kněze. Odsouzen v hlavním líčení 14. 7. 1951 v Dělnickém domě v Jihlavě k trestu smrti. Tělesné pozůstatky byly zpopelněny; popel v urně č. 12338 uložen na tajném místě na Ústředním hřbitově v Brně.

František Kopuleť, nar. 6. 4. 1913, hajný v Heralticích. Popraven byl na vězeňském dvoře v Jihlavě dne 3. 8. 1951. Urna č. 12336 s jeho popelem byla uložena na tajném místě v Ústředním hřbitově v Brně.

Antonín Mityška, nar. 4. 5. 1927, pocházel z rolnické rodiny. Dne 3. 7. 1951 byl po přestělovce v žitněm lánu u Bolíkovice a po postřelení Ladislavem Malým zatčen. Odsouzen v hlavním procesu konaném v Dělnickém domě v Jihlavě dne 14. 7. 1951 k trestu smrti. Po zpopelnění byla urna č. 12340 s jeho popelem uložena na tajném místě na Ústředním hřbitově v Brně.

Drahošlav Němec, nar. 2. 5. 1931. Živnostník, vyráběl kovové pletivo do sítí. Byl řádným členem Aeroklubu. Odsouzen v Jihlavě v hlavním líčení k trestu smrti. Rozsudek byl vykonán 3. 8. 1951 na

Informace ze současnosti: Ministerstvo financí od-
mítlo příspěvek dotace SBPV na čele s praviceovými
ministrem - komunistou též bývalým. A kruh se
uzavírá. Promíňte, že se narodili. VH.

Toto sdělení je nepravdivé, neboť se ve smyslu Stanov KPV 1994 Hlava IV, §14, odst. 12 nekonala ani řádná ani mimořádná členská schůze pražské pobočky KVP Praha, které jediné jsou ve smyslu Stanov oprávněny činit závazná usnesení a prohlášení.

"Zpravodaj KPV" č. 8/94

vězeňském dvoře v Jihlavě. Bylo mu dvacet let.

Tělesné pozůstatky zpopelněny, urna č. 12335 uložena na tajném místě na Ústředním hřbitově v Brně.

P. František Pařil, nar. 21. 1. 1911, absolvoval gymnázium v Tišínově a bohosloví v Brně. Vysvěcen na kněze v Brně dne 5. 7. 1937 a poté ustanoven kaplanem v Boskovicích.

Zatčen 3. 7. 1951 a v hlavním líčení 14. 7. 1951 odsouzen v Dělnickém domě v Jihlavě k trestu smrti. Popraven byl na dvoře bývalé krajské věznice v Jihlavě 3. 8. 1951. Jeho tělesné pozůstatky byly zpopelněny a urna č. 12339 uložena na tajném místě na Ústředním hřbitově v Brně.

Antonín Plichta, nar. 3. 1. 1894 v Šebkovicích, pocházel z rolnické rodiny ze sedmi dětí. Zemědělec, hospodář a rozšířil novou techniku. Byl popraven 3. 8. 1951 na dvoře bývalé krajské věznice v Jihlavě, zpopelněn a urna č. 12334 s jeho popelem uložena na tajném místě na Ústředním hřbitově v Brně.

Antonín Škrdla, nar. 25. 5. 1917 v Heralticích, pracoval na lesním statku hraběte Cholínského. Správcem polesí Míkulovice byl jmenován 1. dubna 1951. Spolupracovník parašutistů. Odsouzen v hlavním líčení 14. 7. 1951 v Dělnickém domě v Jihlavě. Urna č. 12337 s popelem uložena na tajném místě na Ústředním hřbitově v Brně.

P. Jan Bula, nar. 24. 6. 1920 v Lukově, po absolvování reálného gymnázia v Moravských Budějovicích vstoupil do alumnátu v Brně. Vysvěcen na kněze byl 29. 7. 1945 v Brně a ustanoven kaplanem v Horním Újezdě.

Rozsudek smrti nad ním byl vynesena po hlavním líčení konaném v Třebíči 15. listopadu 1951. Poprava byla vykonána 20. 5. 1952 v Jihlavě.

»Jakpak mohou být šťastní, když někde ještě trpí jiní tvorci« vyznával F. I. Dostojevskij v konci minulého století.

Aby se už žádná oběť zla nemusila na konci svého rdušeného života modlit: "Ó Pane, přijmi mé srdce utýrané."

(výňatek z publikace *K odhalení památníku obětem popraveným v Jihlavě v letech 1950-1952*)

Pan Stanislav Stránský, který byl dne 15. 5. t.r. vyloučen rozhodnutím Rady KPV z řad členů KPV, nemá v žádném případě právo jménem pobočky KPV Praha jednat a vystupovat. Správnost rozhodnutí Rady KPV o svém vyloučení uznal de facto i sám p. Stránský tím, že se podle Stanov KPV 1994 Hlava VI §21, odst. 1, 2 proti tomuto rozhodnutí Rady KPV ani neodvolal.

Sestry a bratři!

Dne 30. 6. 1993 jsem obdržel 12 fotografií ze III. sjezdu v Pardubicích.

Kdo má zájem si je objednat má možnost na adrese:

Ludvik Klímek
Nadační 19
742 35 Odry

***

Rovněž, mi dovolu poděkovat Vám za přání a dárek předaný mé matce k jejím 83. narozeninám na III. sjezdu v Pardubicích.

Obojí ji velmi mile překvapilo a potěšilo.

Srdečně děkuje syn

Mašek Jaroslav
Žichlice 9. 7. 1993

20

Žádáme Vás, abyste ve smyslu shora uvedeného opravili zavádějící informaci předmětného článku

Dementi žádáme zveřejnit ve stejném rozsahu, na stejném místě (str. 5) a stejnou úraží jako původní článek.

Za pražskou pobočku

Ing. Mírko Šťastný Dr. Dušan Chval
I. místopředseda KPV II. místopředseda pražské pobočky

O trvanlivosti pravd a přesvědčení

Čas od času se pouštím do inventury a nemilosrdně čistky nashromážděných papírů, poněvadž jinak bych se v nich v baráčku utopil. Dívám se na kalendář: vloni v tuhle dobu ještě bylo Československo zemí reálného socialismu, s Milošem Zlotouštem v čele.

Necelý rok, Rudá práva ještě nestačila zežloutnout a jejich text, jakkoliv zlověstný, zní už hodně směšně, zpět jakoby přivát ze záhrobní dávných věků.

Proti toku dějin je titul zarputile principiálního pojednání na celou stranu tehdy ještě světového formátu o „nerealistické zahraničně politické linii USA“, jak že „Snahy Spojených států jsou už od počátku namířeny na zkracení a terorizování revolučních sil.“ Tak vida, a jak oni se pak bez přímého amerického přičinění sami zkroutil a zterorizovali! Slavná rodná KSČ se smrškla na méně než polovinu členstva, z těch zbylých polovina je víc než šedesátiletá. Teď zrovna na sjezdu v listopadu 90 v Olomouci letití soudruzi bouřlivě přivítali zdravici ultranegata Ivana Svitáka, velmistra již mnohých dialektických piruet. Z Olomouce nahlédněme do Moskvy na tamnější celosvazový partajní sjezd v říjnu 1985, když už otěže patřily Gorbačovovi. Nový program KSSS, jak uveřejnila agentura TASS: „Země vstoupila do etapy rozvinutého socialismu. — Socialismus v naší zemi zvítězil úplně a definitivně. — Všeobecná krize kapitalismu se prohlubuje. Neodvratně se omezuje sféra jeho panství, jeho historická odsouzenost k zániku je čím dál zřejmější. — Imperialismus je zahnívající a umírající kapitalismus, předvečer socialistické revoluce. — Komunistické hnutí vystupuje jako nejvlivnější ideová a politická síla současnosti.“

K popukání, že ano. Snad by to mělo být i k začervenání, k uvědomění si kolosálního fiaska, veledůlkazu vlastního hlupství, když teď konfrontováno s realitou, kdo že žebřá od koho. Jak se autoři cítí, ošívají se? Je jim aspoň trošku nepřijemně?

Žoldnější škrabálci, těm jejich bohorovnou lhostejnost nenaruší ani ta největší nehoráznost. Když se od nich bude chtít sepsat traktát, že země je plochá, případně i čtverhraná, za obolus rádi vyhoví, však od toho tu jsou.

Náture méně námezdné si vypomohou s dialektikou: „Ano, soudruzi, myslil jsem se — ale vždy se Stranou, nikdy proti Straně.“ Takto se vyjádřil Mustaj Karim (Sovetskaja kultura, 12. července 1986), soudruh, který jednohlasně hlasoval a do požadovaného taktu tleskal už od dob Stalinových: „Byl jsem delegátem všech stranických sjezdů od XIX. Nemožu uvést ani jedno chybné nebo nepřijatelné rozhodnutí. Všechna byla nezbytná a pro svou dobu správná.“ Tedy i holdy Stalinově genu, i zatracování Stalinovy zkázočinnosti.

Sovětský propagandista Vladimír Pozner, kterého zejména zásluhou jeho kamaráda Ted Koppela od společnosti ABC často vidíme na americké televizní obrazovce, svého času inzeroval nexi-

stenci nebezpečí výbuchu v Černobylu, obhajoval oprávněnost sestřelení korejského letadla, velmi zdůrazňoval vynikající stav jak občanských práv tak hospodářské prosperity Sovětského svazu. Dnes týž Pozner v interview s týž Koppelém mluví zcela opačně. Gennadi Gerasimov, flegmatický dojem působící lhář, už též mluví pravdu. Totéž lze dokonce také říci o proslulém sedmilhářovi Georgi Arbatovovi, řediteli Ústavu USA, nejprominentnějším amerikanologovi, dnes i mezi nejvýznamnějšími osobnostmi sovětské zahraniční politiky.

Vzpomínám, jak ještě dost dávno americkým televizním divákům tvrdil, že Sovětský svaz nikdy nerušil příjem zahraničního rozhlasu. Ve Stockholmu vehementně popřel, že po výbuchu v Černobylu se záření rozšířilo do vzdálenosti více než 200 metrů (New York Times, 5. května 1986). Teď s přílivem více glasnosti mluví úplný opak.

Postupme k ještě vyšším papalášům. Aleksandr Jakovlev, člen politbyra (a někdejší student na Kolumbijské univerzitě) v r.1987 sice neopakoval hrozbu Nikity Sergejeviče „My vás pohrbíme!“, ale změnil ji v „My vás překvapíme!“ a jak to s tím překvapením myslel, vysvětlil v souvislosti s diagnózou kapitalismu jako „společnosti umírající.“ Tím se neodchýlil od názoru svého šéfa Gorbačova: „Socialistický systém opakovaně a mnohým způsobem již prokázal svou superioritu nad kapitalismem. To není žádné vychloubání, ale tvrdá pravda“ (v rozhovoru s M. Thatcherovou, dle New York Times, 10. dubna 1987). Tento nejnovější laureát Nobelovy ceny míru též vyjádřil přesvědčení, že „Základním pravidlem nynější mezinárodní politiky musí být bezpodmínečné přiznání práva každého národa na vlastní sociální a politickou volbu, respektování samostatnosti a nezávislosti,“ a že „Toto pravidlo a tuto zásadu budeme hájit všude a za jakékoliv situace. Důsledně se jimi řídíme i ve vztazích s Afghánistánem“ (Rudé právo, 13. prosince 1986). Invaze jako důkaz nevměšování, tak pravil, dřív než nařídil potupné odplazení z okupované země. Stále aby si člověk mnul oči a přesvědčoval se, že tohle vše je pravda. Včerejší tvorové jakoby z jiné planety, s nimiž nebyla možná domluva o tom, co je bílé a co je černé, se teď vyjadřují příjemně logicky, jako by jejich minulosti nikdy nebylo. Teď už i úvodníky v moskevské Pravdě jsou docela čitelná a píší je titíž příšerní propagandisté z dávnověku. Pociťil-li bych perverzní potřebu přečíst si něco v původním stylu s antikvárními argumenty, musel bych nahlédnout do něk-

terých dnešních amerických tiskovin.

„Kde zbyli nějací věfci marx-leninisté? Pár duševně postižených ve východní Evropě a ovšem řada intelektuálů zde na Západě,“ zaprovokoval jsem si na jedné přednášce, s několika takovými tvory právě přede mnou. Jeden můj univerzitní kolega se značnou reputací sepsal již úvahy, v nichž dokazuje, že rozklad sovětského komunismu je důkazem rozkladu amerického kapitalismu. Ano, prosím. Podívejme se směrem na Harvard, učiliště nejznamenitější, též působitě sloutného ekonomy Johna K. Galbraitha. Ještě nedávno si vychvaloval racionalitu a prosperitu sovětského hospodářství a v mnohém nám ji dával za vzor. Týž Galbraith si svého času též velmi pochvaloval čínskou kulturní revoluci, onu vražednou, sebezničující merendu ve velkém. Nelze vědět, jak se cítí, lze však vidět, jak se tváří tento druh myslitelů. Jako by se nebylo stalo. Přípomínku jejich nehoráznosti ignorují, odbudou úsměškem, změní téma. Jedním si ale jisti být můžeme: jejich nenávisť vůči nám starodávným antikomunistům, za naši drzost mít pravdu celou tu dlouhou dobu.

Ota Ulř

ni pardon pro zločince všech barev a věří, že tím vlastně i se svou drobnou kolaborací. Místo, aby toužili po vypořádání se svou vinnou ve vlastní svědomí, zdůrazňují většinovou demokratickou vůli po té tlusté čáře zapomnění. Nechápu, že i vůle většiny je nemorální pakliže ruší lidská práva. VH.

